

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 26 kwietnia 2018 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal Supremo – Espagne) – Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) / Diputación General de Aragón

(Sprawy połączone C-236/16 i C-237/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Regionalny podatek obciążający wielkopowierzchniowe obiekty handlowe — Swoboda przedsiębiorczości — Ochrona środowiska naturalnego i zagospodarowanie przestrzenne — Pomoc państwa — Środek selektywny)

(2018/C 211/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

Strona pozwana: Diputación General de Aragón

Sentencja

- 1) Artykuły 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż nie wykluczają one istnienia obciążającego wielkopowierzchniowe obiekty handlowe podatku takiego jak ten rozpatrywany w postępowaniach głównych.
- 2) Nie ma znamion pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE podatek takie jak ten rozpatrywany w postępowaniach głównych, obciążający wielkopowierzchniowe obiekty handlowe w istocie w zależności od ich powierzchni sprzedaży, w zakresie, w jakim zwolnione są z niego obiekty, których powierzchnia sprzedaży nie przekracza 500 m², i te, których powierzchnia sprzedaży przekracza ten próg, ale w przypadku których podstawa opodatkowania nie przekracza 2 000 m². Taki podatek nie ma też znamion pomocy państwa w rozumieniu tego postanowienia w zakresie, w jakim zwolnione są z niego obiekty, których działalność polega na sprzedaży maszyn, pojazdów, narzędzi i zaopatrzenia dla przemysłu, sprzedaży materiałów budowlanych, artykułów sanitarnych, drzwi i okien na rzecz przedsiębiorców, sprzedaży mebli w wyspecjalizowanych indywidualnych przedsiębiorstwach tradycyjnych, sprzedaży pojazdów samochodowych, a także sklepy szkółkarskie i stacje benzynowe, jeśli nie wywierają one tak negatywnego wpływu na środowisko naturalne i ład przestrzenny jak obiekty innego rodzaju, czego sprawdzenie należy jednak do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.07.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom – Zjednoczone Królestwo) – MP / Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-353/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka azylowa — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 4 — Dyrektywa 2004/83 WE — Artykuł 2 lit. e) — Przesłanki kwalifikujące do ochrony uzupełniającej — Artykuł 15 lit. b) — Ryzyko doznania poważnej krzywdy w sferze zdrowia psychicznego wnioskodawcy w razie odesłania go do państwa pochodzenia — Osoba, która została poddana torturom w państwie pochodzenia)

(2018/C 211/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MP

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Sentencja

Artykuł 2 lit. e) i art. 15 lit. b) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony w związku z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że do statusu ochrony uzupełniającej kwalifikuje się obywatel państwa trzeciego, który był w przeszłości torturowany przez władze państwa pochodzenia i który w wypadku odesłania do tego państwa nie jest już narażony na ryzyko poddania torturom, lecz którego stan zdrowia fizycznego lub psychicznego może w takim wypadku ulec poważnemu pogorszeniu, łącznie z ryzykiem popełnienia przez tego obywatela samobójstwa z powodu traumy doznanej w wyniku aktów tortur, których był ofiarą, jeżeli istnieje rzeczywiste ryzyko celowego pozbawienia tego obywatela w rzeczonym państwie opieki właściwej do leczenia fizycznych lub psychicznych następstw aktów tortur, co powinien ustalić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 kwietnia 2018 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Irlandia] – Eamonn Donnellan / The Revenue Commissioners

(Sprawa C-34/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wzajemna pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności — Dyrektywa 2010/24/UE — Artykuł 14 — Prawo do skutecznego środka prawnego — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 47 — Możliwość odmówienia przez organ współpracujący wzajemnej pomocy z tego względu, że nie powiadomiono powoda o wierzytelności w prawidłowy sposób)

(2018/C 211/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eamonn Donnellan

Strona pozwana: The Revenue Commissioners

Sentencja

Artykuł 14 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby organ państwa członkowskiego odmówił wykonania wniosku o odzyskanie dotyczącego wierzytelności z tytułu kary pieniężnej nałożonej w innym państwie członkowskim, takiego jak w postępowaniu głównym, ze względu na to, że decyzja o nałożeniu tej sankcji nie została właściwie doręczona zainteresowanemu przed złożeniem wniosku o odzyskanie należności do wspomnianego organu na podstawie tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.